

του· εβοήθησε τὸν Περσέα νὰ καταβάλλῃ τὴν Γοργόνα καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἀνδρομέδαν· εβοήθησε τὸν Διομήδην καὶ Ὀδυσσεά ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μέντορος καὶ ὠδήγησε τὸν Τηλέμαχον εἰς τὰς περιηγήσεις του. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐδίδασκε τὸν Βελλεροφόντην νὰ δαμάσῃ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, καὶ νὰ καταβάλλῃ τὴν χίμαιραν καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτῶν.

Η ΑΘΗΝΑ

Ἄλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἂν καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς φρονίμους, ἐκόλαζεν ὅμως αὐστηρῶς τοὺς ἀλαζόνας καὶ αὐθάδεις, ὡς ἐτιμώρησε τὴν Ἀράχνην, τὴν Τιρσειάν, τὸν Μαρσίαν καὶ ἄλλους.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἔθεωρεῖτο ἡ προστάτις τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· εἰς αὐτὴν ἀπεδίδετο ἡ εὐρεσις τοῦ νήθην καὶ κεντᾶν· αὐτὴ ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τῶν ἀρμάτων καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας· αὐτὴ τέλος ἐδίδασκε τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν.

Διὰ τὰς ιδιότητας ταύτας ἡ Ἀθηνᾶ ἐλατρεῦετο πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως ὅμως ἐν Ἀθήναις. Οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες ἐσύστησαν εἰς τιμὴν αὐτῆς τὰ Παναθήναια, τὰ μικρὰ καὶ τὰ Μεγάλα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκτὸς ἄλλων ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες μουσικῆς, τῶν ἀοιδῶν καὶ τῶν ῥητόρων. Ἐκτίσαν εἰς τιμὴν αὐτῆς τὸ Ἐρέχθειον, ὅπου εὕρισκετο τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν ξύλινον ἄγαλμα (ξόανον) καὶ ἡ ἱερὰ ἐλαία, καὶ τὸν λαμπρότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τῶν ναῶν, Παρθενῶνα.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ περιφημότατον τῶν ἀγαλμάτων, ἔργον τοῦ διασήμευ Φειδίου. Τὸ ἄγαλμα ἦτο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καὶ εἶχεν ὕψος 36 πήγεων. Ἐν αὐτῷ παρίσταται ἡ θεὰ σοβρὰ καὶ μεγαλοπρεπής· διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς κρατεῖ λόγχην, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας στήριζεται ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτῆς. Τὸ στήθος περιβάλλεται αἰγίδα καὶ λεπιδωτὸν θώρακα, φέροντα ἐν τῷ μέσῳ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε γρύπας (εἶδος πτηνοῦ) ἑκατέρωθεν καὶ ἐν τῷ μέσῳ σφίγγα.

Εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἱερὰ ἦσαν ἡ ἐλαία καὶ ἡ γλαυξ, σύμβολον τῶν νυκτερινῶν σκέψεων.

ΙΝΔΟΣ ΓΥΜΝΟΣΟΦΙΣΤΗΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἔχουσιν ἐνώπιον αὐτῶν ἐν ἑκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων θαυμαστῆς αὐτοκακώσεως (ἂν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν λέξιν ταύτην) ἣτις μέχρι τοῦ νῦν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν πεπλανημένων ὁπαδῶν τοῦ Βούδα.

Πιστεύοντες, ὅτι τὸ ταλαίπωρον σῶμα εἶναι ἡ αἰτία καὶ ἡ πηγὴ πάσης κακίας καὶ ἀμαρτίας καθυποβάλλουσιν αὐτὸ εἰς παντοειδεῖς κακώσεις καὶ βασάνους, νομίζοντες, ὅτι διὰ τῶν μέσων τούτων εὐαρεστοῦν τὸ θεῖον καὶ καθίστανται ἄξιοι τῆς εὐνοίας καὶ εὐλογίας του. Τοῦτου ἕνεκα πολλοὶ νηστεύουν πολὺ, ἀπέχοντες ἐντελῶς ἀπὸ πάσης τροφῆς, ἐνίοτε ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀποθνήσκουν τῆς πείνης! ἄλλοι ἀνάπτουν πυρὰν ὑποκάτω δένδρου τινός,

ἔπειτα κρεμοῦν ἑαυτοὺς ὑπεράνω αὐτῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, καὶ μένουσιν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἕως ὅτου πραγματικῶς ψηθοῦν! ἄλλοι μετροῦν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου κατοικοῦν, ἕως τῶν ἁγίων τόπων των μετὰ τὸ σῶμά των, ἤγουν ἐξαπλούμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἄλλοι κρατοῦν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ξηραίνονται καὶ δὲν δύνανται νὰ τὰς κινήσουν ἐπὶ πλέον.

Ἐνα τοιοῦτον παριστά ἡ προκειμένη εἰκονογραφία· ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐκάθησε

τὸ καταφανέστερον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ οἱ ταλαίπωροι Ἴνδοι προσέρχονται ἵνα λάβωσι τὴν εὐλογίαὶν του καὶ ἀκούσωσι παρ' αὐτοῦ λόγους σωτηρίας, προσφέροντες εἰς αὐτὸν εἰς ἀντάλλαγὴν πάνθ, τι δύνανται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των!

Πόσον διάφορος ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου, ἣτις ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὸν Θεὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ι. Χριστοῦ ὡς Θεὸν ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, μὴ θέλοντά νὰ ἀπωλεσθῇ τις ἀλλὰ πάντες νὰ μετανοήσωσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν των καὶ νὰ σωθῶσι!

ΙΝΔΟΣ ΓΥΜΝΟΣΟΦΙΣΤΗΣ ἢ ΦΑΛΙΡΗΣ

σταυροποδητὶ καὶ ἐκράτησε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὥστε κατέστη ἀδύνατον νὰ τὰς κινήσῃ πλέον.

Ἡ πράξις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ὑψίστη ἔνδειξις ἀγισσύνης καὶ ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὴν περιωπὴν μεγάλου ἁγίου. Ὅθεν ἂν καὶ ἀδυνατῇ νὰ βοηθήσῃ ἑαυτὸν κατ' ἐλάχιστον, οἱ πολυάριθμοι πιστοὶ τοῦ Βούδα τὸν σέβονται καὶ τὸν περιποιοῦνται μετὰ πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν, ἐνδύοντες, νίπτοντες, τρέφοντες καὶ παρέχοντες εἰς αὐτὸν κατοικίαν καὶ κλίνην.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν μεταφέρεται ἐπὶ τραπέζης κεκαλυμμένης μετὰ δέρμα λεοπαρδάλεως εἰς

Πόσον δὲ εὐγνώμονες πρέπει νὰ ἤμεθα ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὸν θησαυρὸν τούτου τῆς γνώσεως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ι. Χριστοῦ καὶ πόσον πρέπει νὰ συμπαθῶμεν μετὰ τοὺς πεπλανημένους ἐκείνους ἀδελφούς μας καὶ νὰ φροντίζωμεν νὰ τοὺς ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πλάνης των!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ

(Διάλογος)

Ἰδὼν ποτε ὁ Σωκράτης, ὅτι ὁ μεγαλειότερος υἱὸς του, Λαμπροκλῆς, ἐφέρετο ἀπειθῶς εἰς τὴν μητέρα του,